

Миколаївський національний університет
імені В.О.Сухомлинського

Кафедра спеціальної освіти

*Курсові роботи:
методичні рекомендації
для студентів спеціальності:
016 «Спеціальна освіта»*

Савінова Н. В. Курсові роботи: методичні рекомендації для студентів спеціальності 016 «Спеціальна освіта».

Рекомендовано до друку Вченою радою факультету педагогіки та психології МНУ імені В.О.Сухомлинського (протокол №11 від 17.06.2017).

Методичні рекомендації адресовані студентам спеціальності 016 «Спеціальна освіта» та є теоретичним підґрунтям для науково-дослідної роботи студента.

Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського, 2017 р.

I. МЕТОДИКА ВИКОНАННЯ КУРСОВОЇ РОБОТИ

1.1. Вибір і затвердження теми

Вибір теми для курсової роботи має велике значення. Практика показує, що правильно вибрати тему – це значить наполовину забезпечити успішне її виконання.

Під час вибору теми студент повинен виходити зі своїх наукових інтересів, наявності і доступності літературних джерел, можливості вивчення передового досвіду (проведення науково-теоретичного аналізу досягнень з проблеми дослідження). Обираючи тему, важливо враховувати рекомендації викладача (наукового керівника).

Основні теми визначається кафедрами, але і студентам надається право самим пропонувати теми. Назва теми курсової роботи узгоджується з науковим керівником.

Теми курсових робіт обираються завчасно.

Вибрана та узгоджена з науковим керівником тема курсової роботи закріплюється за студентом. Довільна зміна теми не допускається.

Після затвердження теми курсової роботи, студент визначає мету роботи, її структуру, назву і кількість розділів, підбирає літературу. Ці питання він зобов'язаний обговорити з науковим керівником і разом з ним скласти календарний план виконання дослідження.

Виконання курсової роботи здійснюється під керівництвом і контролем викладача. В ході роботи студент зобов'язаний у встановлені науковим керівником терміни бути на консультації, для звіту про виконану роботу, надаючи йому окремі фрагменти роботи і коректуючи програму подальших досліджень.

1.2. Вивчення літератури і відбір фактичного матеріалу

Важливою складовою підготовки наукової роботи є ознайомлення з опублікованою по даній темі літературою і аналіз наявного фактичного матеріалу. Необхідно глибоко осмислювати той матеріал, який міститься в публікаціях фахівців, оскільки основні питання теми, що вивчається, завжди закладені в більш ранніх дослідженнях. Для повноцінного дослідження необхідна наукова наступність, тобто студент, працюючи над дослідженням, зобов'язаний користуватися досвідом, вже накопиченим наукою по даній проблемі, в даній сфері знань.

Необхідно пам'ятати, що мінімальна необхідна кількість літературних джерел для курсової роботи – 15-20 (з обов'язковим посиланням на них в тексті роботи).

Перш за все, слід продумати порядок пошуку і скласти список (картотеку) літературних джерел з теми. Починати потрібно з бібліотеки. Одержавши консультацію досвідченого фахівця, необхідно вибрати з каталога і виписати все, що стосується вибраної теми. Орієнтиром в цьому пошуку має бути характер теми.

Слід суворо дотримуватися правила бібліографічного опису (див. правила оформлення списку бібліографічних джерел).

Бібліографічний опис має бути повним без пропусків будь-яких елементів, скорочень заголовків і т.п. Завдяки цьому можна уникнути повторних перевірок, вставок пропущених відомостей. Великою підмогою є бібліографія, що міститься в книгах.

Добре складений список (картотека) навіть під час побіжного огляду заголовків джерел допомагає охопити тему в цілому. На її основі можливо вже на початку дослідження уточнити план.

Вивчення літератури по вибраній темі потрібно починати із загальних робіт, щоб одержати уявлення про основні питання, до яких відноситься вибрана тема, виявити ступінь її розробленості і різні концепції авторів.

Вивчення літератури – серйозна робота. Тому статтю або книгу слід читати з олівцем в руках, роблячи виписки. Перед кожною випискою необхідно точно фіксувати дані про автора роботи, її заголовок, рік і місце видання, кількість сторінок і сторінка, з якою зроблена виписка.

Зміст подають на початку курсової роботи. Він містить найменування та номери початкових сторінок усіх розділів, підрозділів та пунктів (якщо вони мають заголовки), зокрема вступу, висновків до розділів, загальних висновків, списку використаної літератури, додатків тощо.

Перелік умовних позначень, символів, одиниць, скорочень і термінів (за необхідності).

Якщо в курсовій роботі вжита специфічна термінологія, а також використано маловідомі скорочення, нові символи позначення і таке інше, то їх перелік може бути поданий в роботі у вигляді окремого списку, який розміщують перед вступом.

Перелік треба друкувати двома колонками, й яких зліва за абеткою наводять, наприклад, скорочення, справа – їх детальну розшифровку.

Якщо в курсовій роботі спеціальні терміни, скорочення, символи. позначення повторюються менше трьох разів, перелік не складають, а їх розшифровку наводять у тексті при першому згадуванні.

Іноземні імена і назви. Прізвища іноземних вчених, назви зарубіжних фірм, компаній і установ пишуть в українській транскрипції, але при першому згадуванні наводять у дужках назву мовою оригіналу. Назви фірм, компаній, установ пишуть у лапках (за виключенням назв, які є літерною аббревіатурою).

Скорочення в тексті. Скорочують слова, які стоять перед цифрою і позначають посилання на той чи інший елемент у тексті: том – т.; випуск – вип.; видання – вид.; розділ – розд.; додаток – дод.; частина – ч.; сторінка – с.; рисунок – рис.; таблиця – табл.; номер – №, пункт – п.

Скорочують пояснювальні слова і словосполучення: та інше – та ін.; дивись – див.; порівняй – пор. Але ці ж слова всередині речення не скорочують. Неприпустимі скорочення слів (окрім довідників): наприклад – напр.; так званий – т. зв.

У тексті, включаючи таблиці та ілюстрації, можна використовувати тільки скорочення слів та словосполучень, встановлених правилами орфографії та нормативними документами, зокрема, стандартом. Інші способи скорочення не припускаються.

В тексті використовують тільки ті аббревіатури, які попередньо пояснені.

При поділенні тексту на розділи, підрозділи. пункти і підпункти кожний з них нумерують арабськими цифрами, наприклад, 1 – перший розділ, 1.1 – підрозділ, 1.1.1 – пункт, 1.1.1.1 – підпункт. Після номера розділу, підрозділу, пункту, підпункту крапку не ставлять.

Вступ

Розкриває сутність і стан наукової проблеми (завдання) та її значущість. Шляхом критичного аналізу та порівняння з відомими розв’язаннями проблеми (наукового завдання) обґрунтовують актуальність курсової роботи. Подають коротку анотацію нових наукових положень (рішень), запропонованих студентом особисто. Необхідно показати відмінність одержаних результатів від відомих раніше, описати ступінь новизни (вперше одержано, удосконалено, дістало подальший розвиток).

Треба подати відомості про практичне застосування одержаних результатів або рекомендації щодо їх використання.

Необхідно дати короткі відомості щодо впровадження результатів досліджень із зазначенням назв організацій, в яких здійснена реалізація, форм реалізації та реквізитів відповідних документів.

У вступі має визначений апарат наукового дослідження.

Визначення апарату наукового дослідження є першим етапом в роботі над власним курсовим проектом, що дає можливість студенту більш свідомо підійти до розв’язання певної проблеми.

Актуальність дослідження – обґрунтування необхідності й потрібності певного наукового дослідження:

- а) для суб'єкта;
- б) для оточення;
- в) для суспільства;
- г) для науки.

Об'єкт дослідження – це сфера дійсності, де накопичуються важливі проблеми, які потребують свого розв'язання. Предметом дослідження – виступає частина об'єкту дослідження, за допомогою творчої розробки якої передбачається розв'язання проблеми дослідження.

Мета дослідження – являє собою загальний передбачуваний результат наукового пошуку.

Завдання дослідження – передбачають виділення етапів діяльності в досягненні мети (тобто конкретизація загальної мети).

Практичне значення – визначення сфер, де можуть бути використані результати даного наукового психолого-педагогічного дослідження, а також суб'єктів, яким дана інформація може бути корисною.

Вірне й своєчасне визначення апарату наукового дослідження є першим етапом на шляху здобуття успішних наукових результатів, що допоможе автору уникнути ряду помилок загального характеру.

Основна частина

Основна частина курсової роботи складається з розділів та підрозділів. Кожний розділ починають з нової сторінки. Основному тексту кожного розділу може передувати передмова з коротким описом вибраного напрямку. В кінці кожного розділу формують висновки із стислим викладенням наведеного у розділі матеріалу.

У першому (теоретичному розділі), де проводиться огляд літератури, студент окреслює основні етапи розвитку наукової думки за своєю темою. Стисло, критично оцінюючи працю попередників, необхідно назвати ті питання, які залишились невирішеними і недослідженими. Отже, визначити своє місце у

розв'язанні проблеми. Бажано закінчити цей розділ коротким резюме стосовно змісту розділу.

У другому експериментальному розділі, як правило, обґрунтовують вибір напрямку досліджень, наводять методи вирішення задач і їх порівняльні оцінки, розроблюють загальну методику проведення дослідження.

У наступних розділах з вичерпною повнотою викладають результати власних досліджень автора з висвітленням того нового, що він вносить у розробку проблеми. Необхідно давати оцінку повноти вирішення поставлених задач, достовірності одержаних результатів, їх порівняння з аналогічними результатами вітчизняних і зарубіжних праць. Виклад матеріалу підпорядковують одній провідній ідеї, чітко визначеній автором.

Складання програми власного наукового дослідження є другим етапом в роботі над курсовим проектом, що передбачає визначення логічної структури роботи, яка відбивається у виділення підетапів дослідження, а також у доборі методів і засобів, що допоможуть їх здійснити. Наукове дослідження як правило складається зі вступу, двох розділів (теоретичного та експериментального), загальних висновків, списку використаної літератури, а також, якщо потрібно, додатків.

Оформлення результатів експерименту, а також формулювання загальних висновків потребують дотримання вимог для будь-якого наукового дослідження: точність, логічність, послідовність, доказовість, аргументованість, вірогідність.

Висновки

Викладають найбільш наукові та практичні результати, одержані в курсовій роботі, які повинні містити формулювання розв'язаної наукової проблеми (завдання), її значення для науки і практики. Далі формують висновки та рекомендації, щодо наукового і практичного використання здобутих результатів. У першому пункті висновків коротко оцінюють стан питання. Далі у висновках розкривають методи вирішення поставленої у курсовій

роботі наукової проблеми (завдання), їх практичний аналіз, порівняння з відомими розв'язаннями. У висновках доречно наголосити на якісних та кількісних показниках здобутих результатів, обґрунтувати достовірність результатів, викласти рекомендації, щодо їх використання.

Список використаних джерел

Список літератури слід розміщувати за алфавітом або у порядку згадування джерел у тексті за їх наскрізною нумерацією.

Додатки

За необхідності до додатків доцільно включати допоміжний матеріал, необхідний для повноти сприйняття курсової роботи:

Таблиці допоміжних даних;

Протоколи і акти випробувань, впровадження;

Інструкції і методики, опис алгоритмів і програм розв'язання завдань, які розроблені у процесі виконання курсової роботи;

Ілюстрації допоміжного характеру.

. Правила оформлення курсової роботи

Загальні вимоги

Курсову роботу друкують на одній стороні аркуша білого паперу формату А4. Текст та інші надруковані і вписані елементи за насиченістю мають бути чорними, контури літер і знаків чіткими, без ореола і розшиту фарби. Насиченість літер і знаків має бути однаковою в межах усього оригіналу.

Основний текст набирається на сторінці формату А4 з полями зверху 2,0 см, знизу 2,5 см. зліва 2,0 см, справа 2,0 см, поле для колонцифри 1,5 см. Для набору використовується шрифт Times New Roman (Times New Roman Cyr), 14 кегль. Рядки вирівнюють за шириною, абзацний відступ 1,2 см; міжрядковий інтервал – 1,5.

Обсяг курсової роботи повинен становити не більше 30 сторінок.

Текст основної частини поділяють на розділи (1), підрозділи(1.2), пункти (1.2.3.), підпункти (1.2.3.1).

Заголовки структурних частин курсової роботи «ЗМІСТ», «ВСТУП», «РОЗДІЛ», «ВИСНОВКИ», «ЛІТЕРАТУРА», «ДОДАТКИ» друкують великими літерами симетрично до тексту. Заголовки підрозділів друкують маленькими літерами (крім першої літери) з абзацного відступу. Крапку в кінці заголовка не ставлять. Заголовки пунктів друкують маленькими літерами (крім першої великої) з абзацного відступу в розрядці в підбір до тексту. В кінці заголовка, надрукованого в підбір до тексту, ставиться крапка. Переноси слів у заголовках не дозволяються.

Кожну структурну частину курсової роботи треба починати з нової сторінки.

Нумерація

Нумерацію сторінок, розділів підрозділів, пунктів підпунктів, малюнків, таблиць подають арабськими цифрами без знака №.

Першою сторінкою курсової роботи є титульний аркуш, який включають до загальної нумерації сторінок курсової роботи. На титульному аркуші номер сторінки не ставлять, на наступних сторінках номер проставляють у правому верхньому куті сторінки без крапки в кінці.

Зміст, перелік умовних позначень, вступ, висновки, список використаних джерел не нумерують. Номер розділу ставлять після слова “РОЗДІЛ”, після номера крапку не ставлять, потім з нового рядка друкують заголовок розділу.

Підрозділи нумерують у межах кожного розділу. Номер підрозділу складається з номера розділу і порядкового номера підрозділу, між якими ставлять крапку. В кінці номера підрозділу повинна стояти крапка, наприклад: “2.3.” (третій підрозділ другого розділу). Потім у тому ж рядку йде заголовок підрозділу.

Пункти нумерують у межах кожного підрозділу. Номер пункту складається з порядкових номерів розділу, підрозділу пункту, між якими ставлять крапку. В кінці номера повинна стояти крапка, наприклад: "1.3.2." (другий пункт третього підрозділу,

першого розділу). Потім у тому ж рядку йде заголовок пункту. Пункт може не мати заголовка.

Ілюстрації позначають словом “Мал.” і нумерують послідовно в межах розділу, за виключенням ілюстрацій, поданих у додатках.

Номер ілюстрації повинен складатися з номера розділу і порядкового номера ілюстрації, між якими ставиться крапка, наприклад: “Мал. 1.2.” (другий малюнок першого розділу). Номер ілюстрації, її назва і пояснювальні підписи розміщують послідовно під ілюстрацією. Якщо в курсовій роботі подано одну ілюстрацію, то її нумерують за загальними правилами.

Таблиці нумерують послідовно (за винятком таблиць поданих у додатках) в межах розділу. В правому верхньому куті над відповідним заголовком таблиці розміщують напис “Таблиця” із зазначення її номера таблиці. Номер таблиці повинен складатися з номера розділу і порядкового номера, між якими ставиться крапка, наприклад: “Таблиця 1.2.” (друга таблиця першого розділу).

Якщо в курсовій роботі одна таблиця, то її нумерують за загальними правилами.

При переносі частини таблиці на інший аркуш (сторінку) слово “Таблиця” і її номер вказують один раз справа над першою частиною таблиці, над іншими частинами пишуть слова “Продовження табл.” і вказують номер таблиці, наприклад: “Продовження табл. 1.2.” (друга таблиця першого розділу).

Ілюстрації

Якість ілюстрацій повинна забезпечувати їх чітке відтворення (електрографічне копіювання, мікрофільмування).

Ілюстрації повинні мати назву, яку розміщують після номера ілюстрації. При необхідності ілюстрації доповнюють пояснювальними даними (підмалюнковий текст). Ілюстрації (креслення, рисунки, графіки, схеми, діаграми, фотознімки) нумерують арабськими цифрами порядковою нумерацією в межах розділу. За необхідності під ілюстрацією розміщують пояснювальні

дані. Номер ілюстрації складається з номера розділу і порядкового номера ілюстрації, які розділені крапкою. Ілюстрації можуть мати назву, яку розміщують після пояснювальних даних, наприклад, „Рисунок 9.1 – Порівняльна діаграма втрат часу керівниками”. Розмір ілюстрацій має бути мінімальним, але з урахуванням зменшення в масштабі 1:2.

Наприклад:

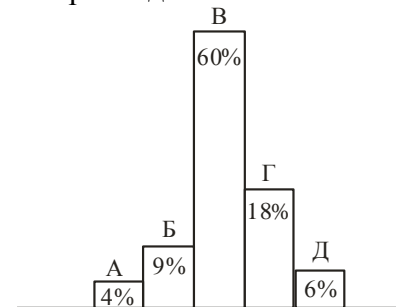

Рисунок 9.1 – Кількісні показники...

Графічні зображення результатів досліджень найчастіше будують на основі системи прямокутних координат. Для побудови графіків застосовують рівномірні і нерівномірні (функціональні) шкали. Рівномірною вважається шкала, протягом якої відстань між двома сусідніми поділками не змінюється. У функціональній шкали відстань між двома сусідніми поділками постійно змінюється за певним математичним законом (прикладом такої шкали може бути логарифмічна). Застосовують нерівномірні шкали для більш наочного зображення окремих графічних залежностей.

Крім графічного образу, графік містить деякі допоміжні елементи:

- загальний заголовок графіка;
- словесне пояснення умовних знаків і окремих елементів графічного образу;
- осі координат, шкалу із масштабами і числові сітки;
- числові дані, що доповнюють або уточнюють величину нанесених на графік показників.

Більш наочно, ніж лінійні графіки, залежності між досліджуваними факторами відображають діаграми. За формою представлення залежностей діаграми бувають лінійні, площинні й об'ємні. Найбільш поширеними є лінійні діаграми, площинні стовпчикові (вертикальні і горизонтальні) та секторні. Ступінь наочності діаграм значно підвищується за рахунок їх об'ємності, можливості нанесення словесних пояснень та різноманітних умовних позначень.

Таблиці

Кожна таблиця повинна мати назву, яку розмішують над таблицею. Розміщують таблиці у науковій праці безпосередньо після посилання на них у тексті. Коли таблиця займає багато місця, тоді її виконують на окремій сторінці і розміщують відразу після тієї сторінки, де є посилання на неї. Якщо таблиця безпосередньо з текстом не пов'язана, то її можна навести у додатках. Над таблицею пишуть її назву, яка коротко і стисло характеризує значення зібраних у таблиці даних. Назву таблиці розміщують симетрично до тексту.

Назву і слово “Таблиця” починають з великої літери. Назву не підкреслюють. Заголовки граф повинні починатися з великих літер, підзаголовки – з маленьких, в графі таблиці, складається з одного слова, його можна замінити лапками: якщо з двох або більше слів, то при першому повторенні його замінюють словами «Те ж», а далі лапками. Ставити лапки замість цифр, знаків, символів, не слід. Якщо цифрові або інші дані в якому-небудь рядку таблиці не подають, то в ньому ставлять прочерк.

Щоб кількісні показники результатів дослідження дали можливість виявити наявність деяких залежностей між досліджуваними факторами, їх потрібно певним чином упорядкувати. Придатними для цього можуть стати статистичні методи ранжування і групування.

Ранжування полягає у розподілі кількісних показників у певному порядку (наприклад, за ступенем їх важливості чи

значимості або у послідовності зростання, чи навпаки – зменшення). На основі ранжування виключають всі другорядні і випадкові дані, що не впливають на результати проведеного дослідження.

Групування передбачає поділ дослідних даних на основі певних показників (показники групування) на групи із однотипних або близьких за значеннями елементів. Показники групування можуть бути кількісними і якісними.

Статистично упорядковані дослідні дані для зручності подальшого використання заносять до таблиць. Таблиці дають можливість відображати кількісні ознаки досліджуваного об'єкта у стислому вигляді, компактно, систематизовано і наочно. Наведені у таблиці дані зручно порівнювати та аналізувати. Таблиця може бути не тільки засобом відображення зібраних під час експерименту даних, а й засобом їх інтерпретації. Тому важливо знати, як правильно скласти таблицю, який її вид доцільно обрати.

Кожна таблиця складається з двох частин: текстової і цифрової. До текстової частини відносяться заголовок таблиці і необхідні словесні пояснення. До цифрової частини відносяться статистичні числові дані, номер таблиці.

Інформативність таблиці залежить від вдалої її побудови. Правильний вибір структури таблиці допомагає краще розкрити сутність вміщених до неї даних і зв'язки між ними. За структурою розрізняють прості, групові, комбіновані, складені, шахові та деякі інші таблиці.

Таблиці нумерують в межах розділу, номер таблиці складається з номера розділу та порядкового номера таблиці, відокремлених крапкою.

Посилання

При написанні курсової роботи студент повинен давати посилання на джерела, матеріали або окремі результати, на ідеях і висновках яких розроблюються проблеми, задачі питання, вивченню яких присвячена курсова робота. Такі посилання дають

змогу відшукати документи і перевірити достовірність відомостей про цитування документа, дають необхідну інформацію щодо нього, допомагають з'ясувати його зміст, мову тексту, обсяг. Посилатися слід на останні видання публікацій. На більш ранні видання можна посилатися лише в тих випадках, коли в них наявний матеріал, який не включено до останнього видання.

Якщо використовують відомості, матеріали з монографій, оглядових статей, інших джерел з великою кількістю сторінок, тоді в посиланні необхідно чітко вказати номери сторінок. Ілюстрацій, таблиць з джерела, на яке дано посилання в курсовій роботі.

Посилання в тексті курсової роботи на джерела слід зазначати порядковим номером за переліком посилань, виділеним двома квадратними дужками, наприклад, «...у працях [1 – 7]...».

Допускається наводити посилання на джерела у виносках, при цьому оформлення посилання має відповідати його бібліографічному опису за переліком посилань із зазначенням номера.

Приклад:

Цитата в тексті: «...щорічно в Україні утворюється 1,7 мільярдів тон різноманітних твердих промислових відходів... [6] 1)».

Висновок

У висновку узагальнюються теоретичні і практичні результати і пропозиції дослідження. Ця частина відображає ступінь перспективності проведеної роботи. В висновку студент дає свою оцінку роботі і має право висловлюватись про доцільність проведення наступних досліджень по темі, якщо це переконливо аргументує.

Покажіть, що нового і корисного може дати розвинення цієї теми.

Тут повинні бути представлені висновки студента про результати аналізу соціально-економічного явища, сформульовані рекомендації по виявленню резервів використання об'єкта

історичного дослідження, підтверджені або спростовані загальнотеоретичні положення по вивченню даної теми. Висновки повинні бути короткими і чіткими і відображати зміст, значимість, обґрунтованість і ефективність здійсненого дослідження. Їх обсяг – 2-3 сторінки. Треба пам'ятати, що висновки в будь-якому виді письмових робіт за обсягом є менше ніж вступ.

ТЕМАТИКА ТА АНОТАЦІЇ ДО КУРСОВИХ РОБІТ З ЛОГОПЕДІЇ

1. ТЕМА: ОСОБЛИВОСТІ ПОРУШЕННЯ ТА КОРЕКЦІЯ ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИХ НЕДОЛІКІВ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО І ШКІЛЬНОГО ВІКУ.

ОРІЄНТОВНИЙ ПЛАН:

ВСТУП (актуальність, мета, предмет, об'єкт та завдання дослідження).

РОЗДІЛ I.

Дослідження проблеми «фонетико-фонематичних недоліків» у працях вчених-логопедів.

РОЗДІЛ II.

Характеристика фонетико-фонематичного недорозвинення у дітей дошкільного (шкільного) віку. Особливості недоліків у дітей з механічною та функціональною дислалією.

Специфіка дефектів звуковимови та фонематичного сприймання у дітей-дизартриків і ринолаліків.

РОЗДІЛ III. Диференційований підхід усунення недоліків фонетико-фонематичного боку мовлення при різних видах порушення

Методологічні особливості організації та проведення корекційного навчання. Особливості диференційованого підходу до дітей з різними вадами звуковимови. Ефективність запропонованих методів корекції.

Висновки.

Бібліографія.

2. ТЕМА: ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ПЛАНУВАННЯ ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ ПРИ ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИХ ПОРУШЕННЯХ (ДОШКІЛЬНИЙ ТА ШКІЛЬНИЙ ВІК).

ОРІЄНТОВНИЙ ПЛАН:

ВСТУП (актуальність, мета, предмет, об'єкт та завдання дослідження).

РОЗДІЛ I. Вивчення проблеми фонетико-фонематичних порушень у роботах вітчизняних та зарубіжних вчених у галузі логопедії.

РОЗДІЛ II. Характеристика особливостей проявлення дефектів фонетико-фонематичного боку мовлення у дітей дошкільного (шкільного) віку. Особливості порушень звуковимови та фонематичних процесів у даній категорії дітей.

РОЗДІЛ III. Організація, зміст та планування роботи логопеда у групах для дітей з фонетико-фонематичним недорозвиненням.

Висновки.

Література.

3. ТЕМА: СИСТЕМА ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ З ФОРМУВАННЯ ПРАВИЛЬНОЇ ЗВУКОВИМОВИ У ДІТЕЙ З ДИСЛАЛІЄЮ

ОРІЄНТОВНИЙ ПЛАН:

ВСТУП (актуальність, об'єкт, предмет, мета, завдання).

РОЗДІЛ I. Обґрунтування проблеми у спеціальній логопедичній літературі.

РОЗДІЛ II. Особливості мовленнєвого дефекту у дітей з дислалією. Характеристика порушень звуковимови у дітей дошкільного віку.

Порівняльний аналіз стану звуковимови при нормальному та аномальному розвитку.

РОЗДІЛ III. Методика логопедичної корекції при дислалії у дітей дошкільного віку. Особливості побудови корекційної роботи. Ефективність методів логопедичного втручання.

Заклучна частина.

Бібліографія.

Додаток.

4. ТЕМА: РОЛЬ ДИДАКТИЧНОЇ ГРИ У ФОРМУВАННІ ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ОРІЄНТОВНИЙ ПЛАН:

ВСТУП (актуальність, об'єкт, предмет, мета, завдання)

РОЗДІЛ I. Критичний аналіз рівня розробки питання у роботах вітчизняних та зарубіжних вчених-логопедів

РОЗДІЛ II. Особливості проявлення недоліків фонетико-фонематичного боку мовлення у дітей дошкільного віку. Характеристика дефектів звуковимови у дітей. Особливості проявлення фонематичних процесів.

РОЗДІЛ III. Використання ігри у ході корекційної роботи з подолання фонетико-фонематичного недорозвинення

Методологічні основи побудови колекційної роботи, зміст.

Ефективність використання ігрових прийомів.

Заклучна частина.

Література

5. ТЕМА: СИСТЕМА РОБОТИ ОВОЛОДІННЯ ГРАМОТОЮ ДІТЬМИ З ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИМ НЕДОРОЗВИНЕННЯМ МОВЛЕННЯ

ОРІЄНТОВНИЙ ПЛАН:

ВСТУП (актуальність, об'єкт, предмет, мета, завдання)

РОЗДІЛ I. Розробка питання у наукових працях та вивчення стану проблеми у практичній діяльності логопедів

РОЗДІЛ II. Готовність дітей з фонетико-фонематичним недорозвиненням мовлення до навчання грамоти

Методологічні основи дослідження. Особливості фонетико-фонематичних порушень у дітей (стан звуковимови, фонематичних процесів, складової структури мови).

Навчання грамоти дітей з фонетико-фонематичним недорозвиненням мовлення (підготовча група)

Психолого-педагогічні особливості навчання грамоти дітей даної категорії. Ефективність проведеної роботи.

Висновки.

Література.

6. ТЕМА: ЛОГОПЕДИЧНА КОРЕКЦІЯ ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИХ ПОРУШЕНЬ ПРИ ВІДКРИТІЙ РИНОЛАЛІЇ (доопераційний період).

Розділ I. Стан вивчення проблеми доопераційної роботи при ринолалії в працях вчених-логопедів.

РОЗДІЛ II. Характеристика фонетико-фонематичного боку мовлення у дітей-ринолаліків. Методичні основи обстеження мовлення дітей.

Особливості органічного дефекту. Специфіка фонетичних, фонематичних та фонологічних дефектів у дітей з ринолалією.

РОЗДІЛ III. Система доопераційної роботи при ринолалії в умовах спеціальної школи-інтернату (або дошкільного закладу)

Мета, завдання та методика корекційного навчання. Особливості логопедичної роботи над фонетико-фонематичним та просодичним компонентами мовлення. Результативність доопераційної роботи у спеціалізованих закладах.

Висновки

Бібліографія

7. ТЕМА: ОСОБЛИВОСТІ ЛОГОПЕДИЧНОЇ КОРЕКЦІЇ ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИХ ПОРУШЕНЬ ПРИ РИНОЛАЛІЇ (в післяопераційний період).

ТЕМА. ДИФЕРЕНЦІЙОВАНИЙ ПІДХІД В ЛОГОПЕДИЧНІЙ РОБОТІ ПРИ РИНОЛАЛІЇ (доопераційний період)

Приблизна побудова курсової роботи.

Вступна частина (актуальність, мета, завдання дослідження).

Розділ I Розробка проблеми «Відкрита ринолалія» в спеціальній логопедичній літературі.

Розділ II Характеристика специфікації фонетико-фонематичного дефекту при відкритій ринолалії. Мета, завдання та методика обстеження фонетичних особливостей мовлення дітей. Фонетико-фонематичні порушення у дітей (I група з фонетичним дефектом; II — з фонетико-фонематичним).

Диференційований підхід до виправлення фонетико-фонематичних порушень у дітей з відкритою ринолалією. Методологічні основи подолання дефекту звукомови. Система диференційованого підходу до виправлення дефекту при відкритій ринолалії. Результативність розробленої методики корекційної роботи.

Заклучна частина

Література

8. ТЕМА: ХАРАКТЕРИСТИКА ПЕРВИННИХ ТА ВТОРИННИХ РОЗЛАДІВ МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ З ДИЗАРТРИЄЮ (дошкільний та шкільний вік) ТА ШЛЯХИ ЇЇ КОРЕКЦІЇ.

ОРІЄНТОВНИЙ ПЛАН:

ВСТУП (актуальність, об'єкт, предмет, мета, завдання)

РОЗДІЛ I. Особливості вивчення проблеми «Дизартрія» у спеціальній літературі.

РОЗДІЛ II Специфіка проявів мовленнєвих порушень при дизартрії.

Мета, завдання, та система обстеження мовлення дітей. Особливості фонетичних, фонематичних, просодичних та лексико-граматичних недоліків. Методика диференційованого підходу в корекційній роботі з дітьми-дизартриками. Особливості роботи логопеда над фонетико-фонематичними, просодичними та лексико-граматичними компонентами мовлення. Ефективність впровадження методів диференційованого підходу.

Висновки.

Література.

9. ТЕМА: ЛОГОПЕДИЧНА РОБОТА З РОЗВИТКУ МОВЛЕННЄВОРУХОВОГО АПАРАТУ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО (ШКІЛЬНОГО) ВІКУ, ЯКІ СТРАЖДАЮТЬ НА ДИЗАРТРИЄЮ.

Орієнтовна структура.

Вступна частина (проблема, предмет, об'єкт, методичні основи дослідження).

РОЗДІЛ I. Висвітлення проблеми у роботах вітчизняних та іноземних, а також в роботах практикуючих логопедів.

РОЗДІЛ II. Характеристика порушень мовленнєвобухової та загальнобухової сфери у дітей-дизартриків.

Методика обстеження дітей. Особливості порушень:

а) загальної моторики;

б) мовленнєвої моторики.

Логопедична корекція при дизартрії.

Робота логопеда над розвитком загальної моторики. Поетапність формування та розвиток артикуляційної моторики. Ефективність роботи над загальнобуховою моторикою.

Заклучна частина

Бібліографія

10. ТЕМА ПЕДАГОГІЧНІ ШЛЯХИ ВИЯВЛЕННЯ ТА КОРЕКЦІЇ СТЕРТОЇ ФОРМИ ДИЗАРТРИЇ.

Орієнтовна побудова курсової роботи.

Вступна частина (актуальність проблеми, мета, завдання, методика дослідження).

РОЗДІЛ I. Аналіз літературних джерел, присвячених проблемі стертої дизартрії.

РОЗДІЛ II. Характеристика порушень у дітей із стертою формою дизартрії в порівнянні з дітьми - дислаліками.

Особливості стану мовлення, загальної, дрібної, рухової моторики у дітей з дизартрією та дислалією.

Психолого-педагогічна характеристика дітей із стертою формою дизартрії.

Система логопедичної роботи з дітьми, які страждають на стерту форму дизартрії

Виправлення вад загальної, дрібної, мовленнєвої моторики.

Особливості логопедичної корекції фонетико-фонематичного, просодичного боку мовлення. Результативність процесу корекційного навчання.

Заклучна частина

Бібліографія

11. ТЕМА: ЛОГОПЕДИЧНА РОБОТА ФОРМУВАННЯ ГОЛОСУ У ДІТЕЙ З ВІДКРИТОЮ РИНОЛАЛІЄЮ.

Орієнтований план побудови курсової роботи.

Вступ.

РОЗДІЛ I. Анатомо-фізіологічні особливості голосового апарату.

Робота піднебінно-глоткового відділу в нормі та при розщілинах піднебіння. Фонаторні особливості при розщілинах губи і піднебіння.

РОЗДІЛ II. Характеристика порушень голосу у дітей з відкритою ринолалією. Логопедична робота по відновленню і розвитку голосу у дітей з відкритою ринолалією.

Висновок

Література

12. ТЕМА: РОЗЛАДИ ТА КОРЕКЦІЯ ГОЛОСУ ПРИ ЗАКРИТІЙ РИНОЛАЛІЇ

Орієнтовна структура курсової роботи.

РОЗДІЛ I.

Фонаційні особливості носової порожнини в нормі та при її органічних змінах. Характеристика анатомічних змін при закритій ринолалії. Психолого-педагогічна характеристика дітей.

РОЗДІЛ II. Логопедична робота з відновлення й розвитку голосу у дітей з закритою ринолалією. Етапи логопедичної роботи. Особливості організації корекційно-розвивального процесу, його зміст.

Висновки

Література

13. ТЕМА: РОЗЛАДИ ГОЛОСУ ПРИ ОРГАНІЧНИХ ЗАХВОРЮВАННЯХ ГОРТАНІ ТА ЇЇ КОРЕКЦІЯ.

Орієнтовна структура.

Вступ (актуальність проблеми дослідження, його мета, задачі)

РОЗДІЛ I.

Анатомо-фізіологічні особливості голосового апарату.

Фізіологія глотки (на основі аналізу літературних джерел)

РОЗДІЛ II. Характеристика порушень голосу при органічних захворюваннях гортані. Особливості голосових порушень у дітей з органічними дефектами голосового апарату.

Логопедична робота по відновленню і розвитку голосової функції при органічних захворюваннях гортані.

Відновлення та розвиток голосу при папіломатозі гортані, парезах, паралічах, звуженні гортані.

Відновлення і розвиток голосу при екстирпації гортані.

Висновки

Бібліографія

14. ТЕМА: СИСТЕМА ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ ПО ВІДНОВЛЕННЮ ГОЛОСУ ПРИ МУТАЦІЙНИХ ДИСФОНІАХ.

Орієнтовний зміст.

Вступна частина (актуальність проблеми, мета, задачі дослідження) РОЗДІЛ I
Висвітлення проблеми порушень голосу у період мутації в спеціальній літературі.

РОЗДІЛ II Характеристика порушень голосу та голосового апарату у школярів у мутаційний період

Система відновлювальної логопедичної роботи над голосом при мутаційних дисфоніях.

Методика логопедичної роботи над голосовою функцією. Профілактичні заходи по охороні голосу в підлітковому віці.

Заклучна частина

Бібліографія

Додатки